

19. sönd. e. Trefaldighet 2021- Ingemar Andersson (LFS)

Tekster: Psalt 48, 1 Mos 28:10-22, Ef. 4: 17-32, Matt. 9: 1-8

Trons seger. Människosonens makt

Trons seger är rubriken för den här söndagen. I episteltexten talas det om trons seger i den kristnes liv: *”Ni har lämnat ert förra liv och lagt av den gamla människan som går under, bedragen av sina begär, och ni förnyas nu till ande och sinne. Ni har iklätt er den nya människan, som är skapad till likhet med Gud, i sann rättfärdighet och helighet.”*

Det förra livet innebar ett liv i synd, i utsvävningar och orenhet, skriver Paulus. Men så är det inte i det nya livet, det liv man lever i tron. Det är ett liv i sann rättfärdighet och helighet. Och det innebär att akta sig för synden, att inte ge djävulen något tillfälle. *Tjuven skall sluta stjäla och i stället arbeta och utträta något nyttigt med sina händer, så att han har något att dela med sig åt den som behöver. Låt inget oanständigt tal komma över era läppar, tala bara det som är gott och blir till välsignelse där sådan behövs, så att det blir till glädje för dem som hör på. Bedröva inte Guds helige Ande, som ni har fått som ett sigill för förlossningens dag.* Och medlet för sådana trons segrar i den kristnes liv har aposteln tidigare nämnt: *Vi skall i stället i kärlek hålla fast vid sanningen och i allt växa upp till honom som är huvudet, nämligen Kristus. Från honom får hela kroppen sin tillväxt. Så byggs kroppen upp i kärlek, och den fogas samman och hålls ihop genom det stöd som varje led ger, alltefter den kraft som är utmätt åt varje särskild del.*

Dagens evangelium talar om trons seger i en vidare bemärkelse. Det vittnar framför allt om honom, som psalmisten besjunger i den 103:e psalmen: *”Lova HERREN, min själ, och glöm inte alla hans välgärningar, han som förlåter dig alla dina synder och botar alla dina sjukdomar, han som återlöser ditt liv från förgängelsen och kröner dig med nåd och barmhärtighet.”* *”Han som förlåter dig alla dina synder och botar alla dina sjukdomar”* – om detta handlar alldeles särskilt dagens texter.

”Dina synder är förlåtna”

När en farisé vid ett tillfälle bjöd hem Jesus till sig, kom en kvinna som var allmänt känd för sitt liv i synd, och smorde hans fötter med olja och torkade dem med sitt hår. Jesus tillsäger henne syndernas förlåtelse, och bordsgästerna förundras och frågar sig: *”Vem är den mannen, som till och med förlåter synder?”* När Jesus i vårt evangelium ger syndernas förlåtelse till den lame, tiger fariséer och skriftlärda den här gången, men de tänker för sig själva att Jesus hädar. De vet att ingen utom Gud kan förlåta synder, och däri har de rätt. Så illa är det med syndens skada, att här räcker intet mänskligt till. Ingen människa har den makten att förlåta synder. Väl kan och skall människor förlåta varandra för synder och felsteg människor emellan. Så läste vi ju också i episteltextens förmaningsord till de kristna: *”Lägg bort all bitterhet, häftighet och vrede, allt skrikande och smädande och all annan ondska. Var i stället goda och barmhärtiga mot varandra och förlåt varandra, liksom Gud i Kristus har förlåtit er.”* Men all synd är ytterst en synd emot Gud, och det är inför honom synden skall sonas och syndaskulden betalas. Kung David, som så djupt fallit i grova synder, bekänner inför Gud: *”Det är mot dig jag har syndat och gjort det som är ont i dina ögon... Vänd bort ditt ansikte från mina synder, utplåna alla mina missgärningar.”* (Ps. 51:6, 11). Och detta – utplåna missgärningarna – det kan ingen människa göra, för varje människa har del i Adams syndafall och står med skuld inför Gud. *”Men sin broder kan ingen friköpa, eller ge Gud lösepenning för honom. För dyr är lösen för hans själ och kan ej betalas till evig tid.”* (Ps.49:8-9). Nej, förlåta synder, det kan Gud allena.

Men vad fariséer och skriftlärda inte visste och trodde, det var att Gud i Människosonen Jesus kommit till jorden. De ansåg att han hädade när han sade sig ha makt på jorden att förlåta synder. De visste inte att han läste deras hjärtan som en uppslagen bok. De stod där och tänkte ont om honom i sina hjärtan – han som förlåter synder och botar sjukdomar – också fariséers och skriftlärda.

Han gjorde inte skillnad på vän och fiende. I hans förbarmande godhet var alla inneslutna.

Redan profeten Jesaja hade vittnat om honom: *”Han var föraktad och övergiven av människor, en smärtornas man och förtrogen med lidande, lik en som man skyler ansiktet för, så föraktad att vi räknade honom för intet. Men det var våra sjukdomar han bar, våra smärtor tog han på sig, medan vi höll honom för att vara hemsökt, slagen av Gud och pinad. Han var genomborrad för våra överträdelsers skull, slagen för våra missgärningars skull. Straffet var lagt på honom för att vi skulle få frid, och genom hans sår är vi helade.”* (Jes. 53:3-5),

Och i detta var också de innefattade som tänkte ont om honom i sina hjärtan, likaväl som vi som samlats här till gudstjänst i dag.

Ett nådestillfälle

"Jesus steg i en båt och for över sjön och kom till sin egen stad."

Så börjar vår text. Jesu egen stad var Kapernaum. Där bodde han. Där predikade han och där utförde han många kraftgärningar. Men över Kapernaums folk måste Jesus utropa sitt ve:

"Och du, Kapernaum, skall du kanske upphöjas till himlen? Nej, ner i helvetet skall du fara. Ty om de kraftgärningar som har utförts i dig hade gjorts i Sodom, skulle det ha stått ännu i dag. Men jag säger er: För Sodom land skall det på domens dag vara lindrigare än för dig." (Matt. 11:23-24).

Där var förhållandet värre än i Sodom. Men den här dagen vi läste om i texten fick Kapernaum ett nytt nådestillfälle. Jesus kom på besök, och några av dem som trodde på honom och visste att han både kunde och ville hjälpa, bar fram en lam man till Jesus.

Och de skydde inga hinder för att få den lame till Jesus.

Både Markus och Lukas berättar, att då de som bar den lame inte kunde komma fram för den stora folkskaran som samlats, tog de sig upp på husets tak, gjorde ett hål och firade ner den lame framför Jesus. *Och då han såg deras tro, sade han till den lame: "Var vid gott mod, mitt barn. Dina synder är förlåtna."*

Mänskligt att se var det väl förlamningen som det var mest angeläget att hjälpa den stackars mannen med. Men Jesus tog sig an den svåraste nöden först, och det var inte mannens förlamning, utan det var synden.

Och att ta bort den lames handikapp var inte det svåraste att göra, även om det såg ut så för människornas ögon. För Jesus finns inget lättare eller svårare. Han är allsmäktig.

Men att synderna förlåtes det hör till trons område och kan inte kontrolleras med ögonen. Det kunde man däremot när det gällde helandet av mannens förlamning, och för att bevisa att han har makt att förlåta synder, säger Jesus: *"Varför tänker ni så ont i era hjärtan? Vilket är lättast att säga: Dina synder är förlåtna, eller att säga: Stig upp och gå? Men ni skall veta att Människosonen har makt här på jorden att förlåta synder."* Sedan sade han till den lame: *"Stig upp, ta din bädd och gå hem!"*

Och mannen reste sig, tog sin bädd och gick, prisande Gud där han gick på hemvägen (Luk.). Och folket förskräcktes, men också de prisade Gud för det under de fått se – men hur många förstod, såg och trodde, att mitt ibland dem stod alla konungars Konung och alla herrars Herre, som i sitt liv och genom sitt lidande och sin död skulle förvärva syndernas förlåtelse åt dem alla och därmed skaffa bot för det svåraste av alla handikapp?

Syndernas förlåtelse är ett andligt skeende och därför osynligt för våra ögon. Men så som Jesus bevisade syndaförlåtelsens verklighet genom att bota den lame, så bevisar Jesu uppståndelse att hela det stora försoningsverket är fullbordat. På påskdagens morgon kungjordes genom Jesu Kristi uppståndelse från de döda, att synderna var försonade och hela världen fri från skuld och rättfärdiggjord i Kristus.

Syndernas förlåtelse skall predikas

Detta budskap vill Jesus ha förkunnat i världen: *"Det står skrivet att Messias skall lida och på tredje dagen uppstå från de döda, och att omvändelse och syndernas förlåtelse skall predikas i hans namn för alla folk, med början i Jerusalem. Ni är själva vittnen om detta."* (Luk. 24:46-47).

Och trogen denna Herrens befallning förkunnar Petrus i Kornelius' hus: *"Vi är vittnen till allt han gjorde både på den judiska landsbygden och i Jerusalem. Honom hängde de upp på trä och dödade. Men Gud uppväckte honom på tredje dagen och lät honom visa sig, inte för allt folket utan för de vittnen som Gud i förväg hade utvalt, för oss som åt och drack tillsammans med honom sedan han uppstått från de döda. Och han befallde oss att predika för folket och vittna om att han är den som Gud har bestämt till domare över levande och döda. Om honom vittnar alla profeterna, att var och en som tror på honom får syndernas förlåtelse genom hans namn."* (Apg. 10:39-43).

Och samma evangelium predikar Paulus på sina missionsresor: *"Därför skall ni veta, mina bröder, att det är genom honom som syndernas förlåtelse predikas för er, och att var och en som tror förklaras rättfärdig i honom och fri från allt som ni inte kunde frias från genom Mose lag."* (Apg. 13:38/39).

Också i dag förkunnas för allt vad syndare heter syndernas förlåtelse i Jesu Kristi namn.

Till sin kyrka och församling på jorden har Kristus efter fullbordat verk överlämnat makten att förlåta synder och binda i synden – löse- och bindenytckeln. Vid Caesarea Filippi, där Petrus bekänner Kristi gudom, säger Jesus: *"Jag säger dig: Du är Petrus, och på denna klippa skall jag bygga min"*

församling, och helvetets portar skall inte få makt över den. Jag skall ge dig himmelrikets nycklar. Allt vad du binder på jorden skall vara bundet i himlen, och allt vad du löser på jorden skall vara löst i himlen." (Matt. 16:18-19).

Detta upprepar Jesus, när han efter sin uppståndelse förnyar apostlarnas kallelse och sänder dem ut med evangeliets budskap: *"Frid vare med er. Som Fadern har sänt mig sänder jag er." Sedan han sagt detta, andades han på dem och sade: "Tag emot den helige Ande! Om ni förlåter någon hans synder så är de förlåtna, och om ni binder någon i hans synder så är han bunden." (Joh. 20:21-23).*

Så är Kristus alltfört sysselsatt med att förlåta synder och hela brister. Där evangelium predikas, där predikas också syndernas förlåtelse i Jesu Kristi namn. I avlösningens sakrament förlåter Gud synderna. Och avlösningen uttrycker inte en önskan om syndernas förlåtelse, utan det är verklig förlåtelse som där ges, helt i enlighet med vad kung David i stor glädje besjunger i den 32:a psalmen: *"Då uppenbarade jag min synd för dig, jag dolde inte min missgärning. Jag sade: 'Jag vill bekänna mina överträdelser för HERREN.' Då förlät du mig min syndaskuld." (Ps. 32:5).*

Fast avlösningens ord uttalas av en människa, är det Herren själv som förlåter och upprättar. Genom de redskap Gud kallat till sina tjänare uttalar Jesus samma ord som till den lame i vår text: *"Var vid gott mod. Dina synder är förlåtna."*

I den heliga nattvarden räcker till nattvardsgästen den kropp och det blod som utgavs och utgöts till syndernas förlåtelse.

Men de allra flesta, oavsett om man är frisk eller sjuk, lever i sina synder utan att fråga efter den förlåtelse Kristus vunnit åt dem. För man tror inte på Gud och man tror inte på förtappelsen, fast man för varje steg på livsvägen närmar sig det obevekliga slutmålet.

Att föra människor till Jesus

Den lame hade vänner som var angelägna om att den sjuke skulle få ett möte med Jesus.

De sparade inte på ansträngningar för att hjälpa honom till detta. Ett sådant uppdrag har varje kristen – att där det är möjligt hjälpa människor till ett möte med Jesus. Och om det än inte kan ske att man kroppsligen bär en människa till ett sådant möte, så får man i bönen bära nära och kära, ja, alla människor till Frälsaren, och så i liv och vandel vara ett Jesu Kristi vittne, som visar vägen till Honom, som förlåter synder och helar brister, som förlöser från graven och kröner syndare med nåd och barmhärtighet.

Och lika väl som Jesus gjorde den lame frisk och gav honom rörelseförmågan åter, lika väl kan Jesus i dag bota sjukdomar och handikapp, där det får bli människor till evighetsvälsignelse.

Det kors en kristen har att bära kan vara nog så obekvämt och plågsamt, och mången gång önskade man befrielse från plågan. Men han har lärt oss att be: "Ske din vilja", och han lägger aldrig på ett kors om det inte länder hans barn till hjälp att behållas på den smala vägen.

Och så får man dag för dag hämta kraft hos honom som lovat bära både mig och bördan, och med ett hjärta, helat genom syndernas förlåtelse, villigt vandra Herrens vägar och, som den förut lame, under vandringen lova och prisas Herren för hans barmhärtighet.

Amen.